



เอกสารประกอบรายงาน
ผลการเจรจาจัดทำอนุสัญญา
ระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทัวเนีย

และ

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยง
รัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

เอกสารประกอบการพิจารณาอนุมัติสัญญาฯ
ระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทัวเนีย

และ

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินเก็บจากเงินได้

ประกอบด้วย

๑. ร่างอนุมัติสัญญาฯ ระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทัวเนีย
และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับลงนามย่อ
๒. ร่างคำแปลอนุมัติสัญญาฯ ฉบับลงนามย่อ
๓. บันทึกคำชี้แจง

ร่างอนุสัญญา ระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทัวเนีย
และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับลงนามย่อ

AGREED MINUTES

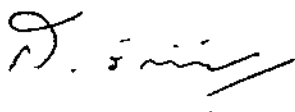
The delegation of the Kingdom of Thailand (as attached in the Annex) headed by Mr. Satit Rungkasiri, Deputy Director-General of the Revenue Department and the delegation of the Republic of Lithuania (as attached in the Annex) headed by Ms. Audronė Misiūnaitė, Head of the Direct Taxes and International Taxation Division of the Tax Department of the Ministry of Finance of the Republic of Lithuania, met on 8-11 July 2008 in Vilnius, Lithuania for the second round of negotiations on the Convention between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Republic of Lithuania for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with Respect to Taxes on Income.

The negotiations took place in a constructive and friendly atmosphere of mutual understanding and resulted in the initialing of the Convention.

Both delegations will make any effort to have the Convention signed and put into effect as soon as possible.

Done in Vilnius, on 11 July 2008.

For the delegation of
the Kingdom of Thailand



Mr. Satit Rungkasiri

For the delegation of
the Republic of Lithuania



Ms. Audronė Misiūnaitė

CONVENTION

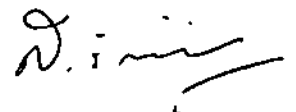
BETWEEN
THE GOVERNMENT OF THE REPUBLIC OF LITHUANIA
AND THE GOVERNMENT OF THE KINGDOM OF THAILAND

FOR THE AVOIDANCE OF DOUBLE TAXATION
AND THE PREVENTION OF FISCAL EVASION
WITH RESPECT TO TAXES ON INCOME

The Government of the Republic of Lithuania and the Government of the Kingdom of Thailand,

Desiring to conclude a Convention for the avoidance of double taxation and the prevention of fiscal evasion with respect to taxes on income,

Have agreed as follows:



Article 1

PERSONS COVERED

This Convention shall apply to persons who are residents of one or both of the Contracting States.

Article 2

TAXES COVERED

1. This Convention shall apply to taxes on income imposed on behalf of a Contracting State or of its local authorities, irrespective of the manner in which they are levied.

2. There shall be regarded as taxes on income all taxes imposed on total income, or on elements of income including taxes on gains from the alienation of movable or immovable property.

3. The existing taxes to which the Convention shall apply are in particular:

a) in Lithuania:

- the profit tax;
- the income tax;

(hereinafter referred to as "Lithuanian tax");

b) in Thailand:

- the income tax;
- the petroleum income tax;

(hereinafter referred to as "Thai tax").

4. The Convention shall apply also to any identical or substantially similar taxes that are imposed after the date of signature of the Convention in addition to, or in place of, the existing taxes. The competent authorities of the Contracting States shall notify each other of any significant changes that have been made in their taxation laws.

Article 3

GENERAL DEFINITIONS

1. For the purposes of this Convention, unless the context otherwise requires:

- a) the term "Lithuania" means the Republic of Lithuania and, when used in the geographical sense, means the territory under its sovereignty and other areas over which the Republic of Lithuania exercises sovereign rights or jurisdiction in accordance with international law;

- b) the term "Thailand" means the territory of the Kingdom of Thailand, including its internal waters, its territorial seas, and any maritime areas over which the Kingdom of Thailand has sovereign rights or jurisdiction under international law;
- c) the terms "a Contracting State" and "the other Contracting State" mean Lithuania or Thailand, as the context requires;
- d) the term "person" includes an individual, a company and any other body of persons as well as any entity treated as a taxable unit under the taxation laws in force in either Contracting State;
- e) the term "company" means any body corporate or any entity that is treated as a body corporate for tax purposes;
- f) the terms "enterprise of a Contracting State" and "enterprise of the other Contracting State" mean respectively an enterprise carried on by a resident of a Contracting State and an enterprise carried on by a resident of the other Contracting State;
- g) the term "national" means:
 - (i) any individual possessing the nationality of a Contracting State;
 - (ii) any legal person, partnership, association or any other entity deriving its status as such from the laws in force in a Contracting State;
- h) the term "international traffic" means any transport by a ship or aircraft operated by an enterprise of a Contracting State, except when the ship or aircraft is operated solely between places in the other Contracting State;
- j) the term "competent authority" means:
 - (i) in Lithuania, the Minister of Finance or his authorised representative;
 - (ii) in Thailand, the Minister of Finance or his authorised representative.

2. As regards the application of the Convention at any time by a Contracting State, any term not defined therein shall, unless the context otherwise requires, have the meaning that it has at that time under the law of that State for the purposes of the taxes to which the Convention applies, any meaning under the applicable tax laws of that State prevailing over a meaning given to the term under other laws of that State.



Article 4

RESIDENT

1. For the purposes of this Convention, the term "resident of a Contracting State" means any person who, under the laws of that State, is liable to tax therein by reason of his domicile, residence, place of incorporation, place of management or any other criterion of a similar nature, and also includes that State and any local authority thereof. This term, however, does not include any person who is liable to tax in that State in respect only of income from sources in that State or capital situated therein.

2. Where by reason of the provisions of paragraph 1 an individual is a resident of both Contracting States, then his status shall be determined as follows:

- a) he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has a permanent home available to him; if he has a permanent home available to him in both States, he shall be deemed to be a resident only of the State with which his personal and economic relations are closer (centre of vital interests);
- b) if the State in which he has his centre of vital interests cannot be determined, or if he has not a permanent home available to him in either State, he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has an habitual abode;
- c) if he has an habitual abode in both States or in neither of them, he shall be deemed to be a resident only of the State of which he is a national;
- d) if he is a national of both States or of neither of them, the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.

3. Where by reason of the provisions of paragraph 1 a person other than an individual is a resident of both Contracting States, the competent authorities of the Contracting States shall endeavour to settle the question by mutual agreement. In the absence of such agreement, for the purposes of the Convention, the person shall not be entitled to claim any benefits provided by this Convention.

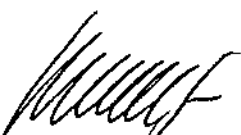
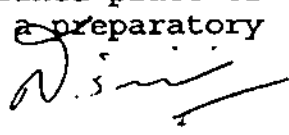
Article 5

PERMANENT ESTABLISHMENT

1. For the purposes of this Convention, the term "permanent establishment" means a fixed place of business through which the business of an enterprise is wholly or partly carried on.

2. The term "permanent establishment" includes especially:

- a) a place of management;
- b) a branch;

- c) an office;
 - d) a factory;
 - e) a workshop, and
 - f) a mine, an oil or gas well, a quarry or any other place of extraction of natural resources.
3. The term "permanent establishment" likewise encompasses:
- a) a building site, a construction, assembly or installation project, but only where such site or project continues for a period of more than nine months;
 - b) the furnishing of services, including consultancy services, by an enterprise of a Contracting State through employees or other personnel engaged by the enterprise for such purpose, but only if activities of that nature continue (for the same or a connected project) in the territory of the other Contracting State for a period or periods exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period commencing or ending in the tax year concerned;
 - c) activities carried on offshore in a Contracting State in connection with the exploration or exploitation of the sea bed and sub-soil and their natural resources situated in that State, if such activities are carried on for a period or periods exceeding in the aggregate 30 days in any twelve month period commencing or ending in the tax year concerned.
4. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, the term "permanent establishment" shall be deemed not to include:
- a) the use of facilities solely for the purpose of storage, display or delivery of goods or merchandise belonging to the enterprise;
 - b) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of storage, display or delivery;
 - c) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of processing by another enterprise;
 - d) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of purchasing goods or merchandise or of collecting information, for the enterprise;
 - e) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of carrying on, for the enterprise, any other activity of a preparatory or auxiliary character;
 - f) the maintenance of a fixed place of business solely for any combination of activities mentioned in sub-paragraphs a) to e), provided that the overall activity of the fixed place of business resulting from this combination is of a preparatory or auxiliary character.
- 
- 

5. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2, where a person - other than an agent of an independent status to whom paragraph 6 applies - is acting on behalf of an enterprise and has, and habitually exercises, in a Contracting State an authority to conclude contracts in the name of the enterprise, that enterprise shall be deemed to have a permanent establishment in that State in respect of any activities which that person undertakes for the enterprise, unless the activities of such person are limited to those mentioned in paragraph 4 which, if exercised through a fixed place of business, would not make this fixed place of business a permanent establishment under the provisions of that paragraph.

6. An enterprise shall not be deemed to have a permanent establishment in a Contracting State merely because it carries on business in that other State through a broker, general commission agent or any other agent of an independent status, provided that such persons are acting in the ordinary course of their business. However, when the activities of such an agent are devoted wholly or almost wholly on behalf of that enterprise, he will not be considered an agent of an independent status within the meaning of this paragraph.

7. The fact that a company which is a resident of a Contracting State controls or is controlled by a company which is a resident of the other Contracting State, or which carries on business in that other State (whether through a permanent establishment or otherwise), shall not of itself constitute either company a permanent establishment of the other.

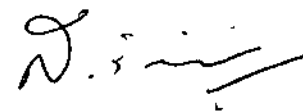
Article 6

INCOME FROM IMMOVABLE PROPERTY

1. Income derived by a resident of a Contracting State from immovable property (including income from agriculture or forestry) situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. The term "immovable property" shall have the meaning which it has under the law of the Contracting State in which the property in question is situated. The term shall in any case include property accessory to immovable property, livestock and equipment used in agriculture and forestry, rights to which the provisions of general law respecting landed property apply, usufruct of immovable property and rights to variable or fixed payments as consideration for the working of, or the right to work, mineral deposits, sources and other natural resources, rights to assets to be produced by the exploration or exploitation of the sea bed and sub-soil and their natural resources, including rights to interests in or to the benefit of such assets; ships, boats and aircraft shall not be regarded as immovable property.

3. The provisions of paragraph 1 shall apply to income derived from the direct use, letting, or use in any other form of immovable property.



4. The provisions of paragraphs 1 and 3 shall also apply to the income from immovable property of an enterprise and to income from immovable property used for the performance of independent personal services.

Article 7

BUSINESS PROFITS

1. The profits of an enterprise of a Contracting State shall be taxable only in that State unless the enterprise carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein. If the enterprise carries on business as aforesaid the profits of the enterprise may be taxed in the other State but only so much of them as is attributable to that permanent establishment.

2. Subject to the provisions of paragraph 3, where an enterprise of a Contracting State carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, there shall in each Contracting State be attributed to that permanent establishment the profits which it might be expected to make if it were a distinct and separate enterprise engaged in the same or similar activities under the same or similar conditions and dealing wholly independently with the enterprise of which it is a permanent establishment.

3. In determining the profits of a permanent establishment, there shall be allowed as deductions expenses which are incurred for the purposes of the permanent establishment including executive and general administrative expenses so incurred, whether in the State in which the permanent establishment is situated or elsewhere.

4. Insofar as it has been customary in a Contracting State to determine the profits to be attributed to a permanent establishment on the basis of an apportionment of the total profits of the enterprise to its various parts, nothing in paragraph 2 shall preclude that Contracting State from determining the profits to be taxed by such an apportionment as may be customary; the method of apportionment adopted shall, however, be such that the result shall be in accordance with the principles contained in this Article.

5. No profits shall be attributed to a permanent establishment by reason of the mere purchase by that permanent establishment of goods or merchandise for the enterprise.

6. For the purposes of the preceding paragraphs, the profits to be attributed to the permanent establishment shall be determined by the same method year by year unless there is good and sufficient reason to the contrary.

7. Where profits include items of income which are dealt with separately in other Articles of this Convention, then the provisions of those Articles shall not be affected by the provisions of this Article.



Article 8

SHIPPING AND AIR TRANSPORT

1. Income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of aircraft in international traffic shall be taxable only in that State.
2. Income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of ships in international traffic may be taxed in the other Contracting State, but the tax imposed in that other State shall be reduced by an amount equal to 50 per cent thereof.
3. The provisions of paragraph 1 and 2 shall also apply to income or profits from the participation in a pool, a joint business or an international operating agency.

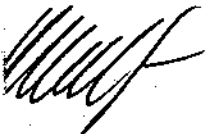
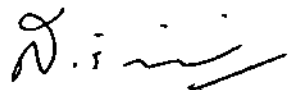
Article 9

ASSOCIATED ENTERPRISES

1. Where
 - a) an enterprise of a Contracting State participates directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of the other Contracting State, or
 - b) the same persons participate directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of a Contracting State and an enterprise of the other Contracting State,

and in either case conditions are made or imposed between the two enterprises in their commercial or financial relations which differ from those which would be made between independent enterprises, then any income or profits which would, but for those conditions, have accrued to one of the enterprises, but, by reason of those conditions, have not so accrued, may be included in the income or profits of that enterprise and taxed accordingly.

2. Where a Contracting State includes in the profits of an enterprise of that State - and taxes accordingly - profits on which an enterprise of the other Contracting State has been charged to tax in that other State and the profits so included are profits which would have accrued to the enterprise of the first-mentioned State if the conditions made between the two enterprises had been those which would have been made between independent enterprises, then that other State may make an appropriate adjustment to the amount of the tax charged therein on those profits. In determining such adjustment, due regard shall be had to the other provisions of this Convention and the competent authorities of the Contracting States shall, if necessary, consult each other.

Article 10

DIVIDENDS

1. Dividends paid by a company which is a resident of a Contracting State to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such dividends may also be taxed in the Contracting State of which the company paying the dividends is a resident and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the dividends is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed:

- a) 5 per cent of the gross amount of the dividends if the beneficial owner is a company (other than a partnership) which holds directly at least 25 per cent of the capital of the company paying the dividends;
- b) 10 per cent of the gross amount of the dividends in all other cases.

This paragraph shall not affect the taxation of the company in respect of the profits out of which the dividends are paid.

3. The term "dividends" as used in this Article means income from shares or other rights, not being debt-claims, participating in profits, as well as income from other corporate rights which is subjected to the same taxation treatment as income from shares by the laws of the State of which the company making the distribution is a resident.

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the dividends, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State of which the company paying the dividends is a resident, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

5. Where a company which is a resident of a Contracting State derives profits or income from the other Contracting State, that other State may not impose any tax on the dividends paid by the company, except insofar as such dividends are paid to a resident of that other State or insofar as the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with a permanent establishment or a fixed base situated in that other State, nor subject the company's undistributed profits to a tax on the company's undistributed profits, even if the dividends paid or the undistributed profits consist wholly or partly of profits or income arising in such other State.

6. Nothing in this Convention shall be construed as preventing a Contracting State from imposing tax, according to the laws of that State, on the disposal of profits made by a permanent establishment situated therein at a rate not exceeding 10 per cent of the amount of such profits.

Article 11

INTEREST

1. Interest arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such interest may also be taxed in the Contracting State in which it arises and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the interest is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 10 per cent of the gross amount of the interest.

3. Notwithstanding the provisions of paragraph 2 interest arising in a Contracting State, derived and beneficially owned by the Government of the other Contracting State, including its local authorities, the Central Bank or any financial institution wholly owned by that Government, shall be exempt from tax in the first-mentioned State.

4. The term "interest" as used in this Article means income from debt-claims of every kind, whether or not secured by mortgage and whether or not carrying a right to participate in the debtor's profits, and in particular, income from government securities and income from bonds or debentures, including premiums and prizes attaching to such securities, bonds or debentures, as well as income assimilated to income from money lent by the taxation laws of the Contracting State in which the income arises. Penalty charges for late payment shall not be regarded as interest for the purpose of this Article.

5. The provisions of paragraphs 1, 2 and 3 shall not apply if the beneficial owner of the interest, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the interest arises, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the debt-claim in respect of which the interest is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

6. Interest shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the interest, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the indebtedness on which the interest is paid was incurred, and such interest is borne by such permanent establishment or fixed base, then such interest shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.

7. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the interest, having regard to the debt-claim for which it is paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 12

ROYALTIES

1. Royalties arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such royalties may also be taxed in the Contracting State in which they arise and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the royalties is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 10 per cent of the gross amount of the royalties.

3. The term "royalties" as used in this Article means payments of any kind received as a consideration for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic or scientific work including software, cinematograph films and films or tapes and other means of image or sound reproduction for radio or television broadcasting, any patent, trade mark, design or model, plan, secret formula or process, or for transmission by satellite, cable, optic fibre or similar technology, or for the use of, or the right to use, industrial, commercial or scientific equipment, or for information concerning industrial, commercial or scientific experience.

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the royalties, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the royalties arise, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the royalties are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

5. Royalties shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the royalties, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the liability to pay the royalties was incurred, and such royalties are borne by such permanent establishment or fixed base, then such royalties shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.



6. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the royalties, having regard to the use, right or information for which they are paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 13

CAPITAL GAINS

1. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of immovable property referred to in Article 6 and situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. Gains from the alienation of movable property forming part of the business property of a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State or of movable property pertaining to a fixed base available to a resident of a Contracting State in the other Contracting State for the purpose of performing independent personal services, including such gains from the alienation of such a permanent establishment (alone or with the whole enterprise) or of such fixed base, may be taxed in that other State.

3. Gains derived by an enterprise of a Contracting State operating ships or aircraft in international traffic from the alienation of ships or aircraft operated in international traffic or movable property pertaining to the operation of such ships or aircraft, shall be taxable only in that State.

4. Gains from the alienation of any property other than that referred to in paragraphs 1, 2 and 3, shall be taxable only in the Contracting State of which the alienator is a resident.



Article 14

INDEPENDENT PERSONAL SERVICES

1. Income derived by an individual who is a resident of a Contracting State in respect of professional services or other activities of an independent character shall be taxable only in that State unless he has a fixed base regularly available to him in the other Contracting State for the purpose of performing his activities. If he has such a fixed base, the income may be taxed in the other State but only so much of it as is attributable to that fixed base. For this purpose, where an individual who is a resident of a Contracting State stays in the other Contracting State for a period or periods exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period commencing or ending in the tax year concerned, he shall be deemed to have a fixed base regularly available to him in that other State and the income that is derived from his activities referred to above that are performed in that other State shall be attributable to that fixed base.

2. The term "professional services" includes especially independent scientific, literary, artistic, educational or teaching activities as well as the independent activities of physicians, dentists, lawyers, engineers, architects and accountants.

Article 15

DEPENDENT PERSONAL SERVICES

1. Subject to the provisions of Articles 16, 18 and 19, salaries, wages and other similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment shall be taxable only in that State unless the employment is exercised in the other Contracting State. If the employment is so exercised, such remuneration as is derived therefrom may be taxed in that other State.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised in the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State if:

- a) the recipient is present in the other State for a period or periods not exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period commencing or ending in the tax year concerned, and
- b) the remuneration is paid by, or on behalf of, an employer who is not a resident of the other State, and
- c) the remuneration is not borne by a permanent establishment or a fixed base which the employer has in the other State.

3. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, remuneration derived in respect of an employment exercised aboard a ship or aircraft operated in international traffic by an enterprise of a Contracting State may be taxed in that State.

Article 16

DIRECTORS' FEES

Directors' fees and other similar payments derived by a resident of a Contracting State in his capacity as a member of the board of directors or any other similar organ of a company which is a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

Article 17

ARTISTES AND SPORTSMEN

1. Notwithstanding the provisions of Articles 14 and 15, income derived by a resident of a Contracting State as an entertainer, such as a theatre, motion picture, radio or television artiste, or a musician, or as a sportsman, from his personal activities as such exercised in the other Contracting State, may be taxed in that other State.

2. Where income in respect of personal activities exercised by an entertainer or a sportsman in his capacity as such accrues not to the entertainer or sportsman himself but to another person, that income may, notwithstanding the provisions of Articles 7, 14 and 15, be taxed in the Contracting State in which the activities of the entertainer or sportsman are exercised.


3. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply to income derived from activities exercised in a Contracting State by an entertainer or a sportsman if the visit to that State is wholly or mainly supported by public funds of one or both of the Contracting States or local authorities thereof. In such case, the income shall be taxable only in the Contracting State of which the entertainer or sportsman is a resident.

Article 18

PENSIONS

1. Subject to the provisions of paragraph 2 of Article 19, pensions and other similar remuneration paid to a resident of a Contracting State in consideration of past employment shall be taxable only in that State.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, and subject to the provisions of paragraph 2 of Article 19, pensions paid and other payments made, whether periodically or in a lump-sum, under the social security legislation of a Contracting State shall be taxable in that State.

Article 19

GOVERNMENT SERVICE

1. a) Salaries, wages and other similar remuneration, other than a pension, paid by a Contracting State or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or authority shall be taxable only in that State.
- b) However, such salaries, wages and other similar remuneration shall be taxable only in the other Contracting State if the services are rendered in that State and the individual is a resident of that State who:
 - (i) is a national of that State; or
 - (ii) did not become a resident of that State solely for the purpose of rendering the services.
2. a) Any pension paid by, or out of funds created by, a Contracting State or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or authority shall be taxable only in that State.
- b) However, such pension shall be taxable only in the other Contracting State if the individual is a resident of, and a national of, that State.
3. The provisions of Articles 15, 16, 17, and 18 shall apply to salaries, wages and other similar remuneration, and to pensions, in respect of services rendered in connection with a business carried on by a Contracting State or a local authority thereof.

Article 20

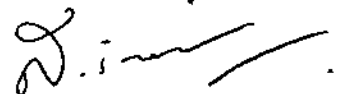
STUDENTS

Payments which a student, an apprentice or a trainee who is or was immediately before visiting a Contracting State a resident of the other Contracting State and who is present in the first-mentioned State solely for the purpose of his education or training receives for the purpose of his maintenance, education or training shall not be taxed in that State, provided that such payments arise from sources outside that State.

Article 21

OTHER INCOME

1. Items of income of a resident of a Contracting State, wherever arising, not dealt with in the foregoing Articles of this Convention shall be taxable only in that State.

2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to income, other than income from immovable property as defined in paragraph 2 of Article 6, if the recipient of such income, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the income is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such a case, the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

3. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2, items of income of a resident of a Contracting State not dealt with in the foregoing Articles of this Convention and arising in the other Contracting State may also be taxed in that other State.

Article 22

ELIMINATION OF DOUBLE TAXATION

1. In Lithuania double taxation shall be eliminated as follows:

Where a resident of Lithuania derives income which, in accordance with this Convention, may be taxed in Thailand, unless a more favourable treatment is provided in its domestic law, Lithuania shall allow as a deduction from the tax on the income of that resident, an amount equal to the income tax paid thereon in Thailand.

Such deduction in either case shall not, however, exceed that part of the income tax in Lithuania, as computed before the deduction is given, which is attributable, as the case may be, to the income which may be taxed in Thailand.

2. In Thailand double taxation shall be eliminated as follows:

a) tax payable in Lithuania in respect of income or profits derived in Lithuania shall be allowed as a credit against any tax payable in Thailand in respect of that income or profits. The credit shall not, however, exceed that part of the tax payable in Lithuania as computed before the credit is given, which is appropriate to such items of income or profits;

b) in the case of the dividend paid by a company which is a resident of Lithuania to a company which is a resident of Thailand and which controls directly or indirectly at least 25 per cent of the voting power in the company paying the dividend, the credit shall take into account (in addition to any Lithuanian tax for which credit may be allowed under the provisions of sub-paragraph a) of this paragraph) the Lithuanian tax payable by the company in respect of profits out of which such dividend is paid.

Article 23

NON-DISCRIMINATION

1. Nationals of a Contracting State shall not be subjected in the other Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of that other State in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected. This provision shall, notwithstanding the provisions of Article 1, also apply to persons who are not residents of one or both of the Contracting States.
2. The taxation on a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State shall not be less favourably levied in that other State than the taxation levied on enterprises of that other State carrying on the same activities. This provision shall not be construed as obliging a Contracting State to grant to residents of the other Contracting State any personal allowances, reliefs and reductions for taxation purposes on account of civil status or family responsibilities which it grants to its own residents.
3. Except where the provisions of paragraph 1 of Article 9, paragraph 7 of Article 11, or paragraph 6 of Article 12, apply, interest, royalties and other disbursements paid by an enterprise of a Contracting State to a resident of the other Contracting State shall, for the purpose of determining the taxable profits of such enterprise, be deductible under the same conditions as if they had been paid to a resident of the first-mentioned State.
4. Enterprises of a Contracting State, the capital of which is wholly or partly owned or controlled, directly or indirectly, by one or more residents of the other Contracting State, shall not be subjected in the first-mentioned State to any taxation or any requirement connected therewith which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which other similar enterprises of the first-mentioned State are or may be subjected.
5. The provisions of this Article shall only apply to the taxes which are the subject of this Convention.

Article 24

MUTUAL AGREEMENT PROCEDURE

1. Where a person considers that the actions of one or both of the Contracting States result or will result for him in taxation not in accordance with the provisions of this Convention, he may, irrespective of the remedies provided by the domestic law of those States, present his case to the competent authority of the Contracting State of which he is a resident or, if his case comes under paragraph 1 of Article 23, to that of the Contracting State of which he is a national. The case must be presented within three years from the first notification of the action resulting in taxation not in accordance with the provisions of the Convention.




2. The competent authority shall endeavour, if the objection appears to it to be justified and if it is not itself able to arrive at a satisfactory solution, to resolve the case by mutual agreement with the competent authority of the other Contracting State, with a view to the avoidance of taxation which is not in accordance with the Convention. Any agreement reached shall be implemented notwithstanding any time limits in the domestic law of the Contracting States.

3. The competent authorities of the Contracting States shall endeavour to resolve by mutual agreement any difficulties or doubts arising as to the interpretation or application of the Convention. They may also consult together for the elimination of double taxation in cases not provided for in the Convention.

4. The competent authorities of the Contracting States may communicate with each other directly for the purpose of reaching an agreement in the sense of the preceding paragraphs.

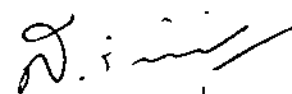
Article 25

EXCHANGE OF INFORMATION

1. The competent authorities of the Contracting States shall exchange such information as is necessary for carrying out the provisions of this Convention or of the domestic laws of the Contracting States concerning taxes covered by the Convention insofar as the taxation thereunder is not contrary to the Convention. The exchange of information is not restricted by Article 1. Any information received by a Contracting State shall be treated as secret in the same manner as information obtained under the domestic laws of that State and shall be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative bodies) concerned with the assessment or collection of, the enforcement or prosecution in respect of, or the determination of appeals in relation to, the taxes covered by the Convention. Such persons or authorities shall use the information only for such purposes. They may disclose the information in public court proceedings or in judicial decisions.

2. In no case shall the provisions of paragraph 1 be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:

- a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State;
- b) to supply information which is not obtainable under the laws or in the normal course of the administration of that or of the other Contracting State;
- c) to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret or trade process, or information, the disclosure of which would be contrary to public policy (ordre public).



Article 26

MEMBERS OF DIPLOMATIC MISSIONS AND CONSULAR POSTS

Nothing in this Convention shall affect the fiscal privileges of members of diplomatic missions or consular posts under the general rules of international law or under the provisions of special agreements.

Article 27

ENTRY INTO FORCE

1. Each Contracting State shall notify to the other the completion of the procedures required by its law for the entering into force of this Convention. The Convention shall enter into force on the date of the later of these notifications.

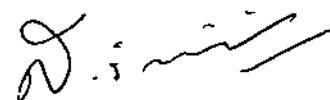
2. The provisions of this Convention shall have effect:

a) in Lithuania:

- (i) in respect of taxes withheld at source, on income derived on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force;
- (ii) in respect of other taxes on income for taxes chargeable for any tax year beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force;

b) in Thailand:

- (i) in respect of taxes withheld at source, on amounts of income derived on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force; and
- (ii) in respect of other taxes on income, on such taxes chargeable for any tax year or accounting period, beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force.



Article 28

TERMINATION

This Convention shall remain in force until terminated by a Contracting State. Either Contracting State may terminate the Convention, through diplomatic channels, by giving written notice of termination at least six months before the end of any calendar year.


In such event, the Convention shall cease to have effect:

a) in Lithuania:

- (i) in respect of taxes withheld at source, on income derived on or after in first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given;
- (ii) in respect of other taxes on income and taxes on capital, for taxes chargeable for any tax year beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given;

b) in Thailand:

- (i) in respect of taxes withheld at source, on amounts of income derived on or after in first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given; and
- (ii) in respect of other taxes on income, on such taxes chargeable for any tax year or accounting period beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given.

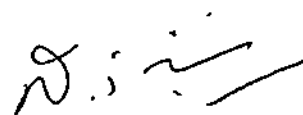


IN WITNESS WHEREOF, the undersigned duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done in duplicate atthis day of200..., in the Lithuanian, Thai and English languages, all three texts being equally authentic. In the case of divergence of interpretation the English text shall prevail.

For the Government of the
Republic of Lithuania

For the Government of
the Kingdom of Thailand



PROTOCOL

At the signing of the Convention between the Government of the Republic of Lithuania and the Government of the Kingdom of Thailand for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with Respect to Taxes on Income, the undersigned have agreed upon the following provisions which shall form an integral part of the Convention:

1. With reference to Article 6

It is understood that in the case where the ownership of shares or other corporate rights in a company entitles the owner of such shares or corporate rights to the enjoyment of immovable property held by the company, the income from the direct use, letting, or use in any other form of such right to the enjoyment may be taxed in the Contracting State in which the immovable property is situated.

2. With reference to Article 6 and Article 13

It is understood that for the purposes of Articles 6 and 13 options or similar rights in respect of immovable property are regarded as immovable property.

3. With reference to paragraph 3 of Article 6

It is understood that paragraph 1 of Article 6 shall also apply to income from the alienation of immovable property.

4. With reference to paragraph 3 of Article 7

In determining the profits of a permanent establishment, it is understood that expenses to be allowed as deductions by a Contracting State include only expenses that are deductible under the domestic laws of that State. The application of the provisions of the domestic law shall be in accordance with the principles contained in this paragraph.

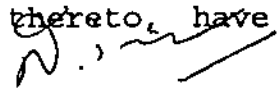
5. With reference to paragraphs 2, 3 and 4 of Article 7

In the case of a resident of Lithuania who does not claim taxation in Thailand on the basis of the actual net profits of the permanent establishment in Thailand, nothing in the said paragraphs shall preclude Thailand from determining the profits to be attributed to that permanent establishment on the basis of a certain reasonable percentage of the gross receipts of that permanent establishment, provided that the result shall be in accordance with the principles contained in the said Article.

6. With reference to paragraph 2 of Article 8

It is understood that the lesser of the tax rate applied by a Contracting State on income derived by an enterprise of a third state from the operation of ships in international traffic, then such a lower tax rate shall apply in relation to the other Contracting State.

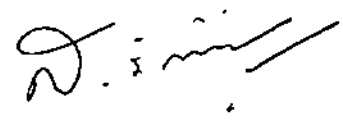
IN WITNESS WHEREOF, the undersigned duly authorized thereto, have signed this Protocol.



Done in duplicate atthis day of200...., in the Lithuanian, Thai and English languages, all three texts being equally authentic. In the case of divergence of interpretation the English text shall prevail.

For the Government of the Republic of Lithuania

For the Government of the Kingdom of Thailand



ร่างคำแปลอนุสัญญาฯ ฉบับลงนามย่อ

อนุสัญญา

ระหว่าง

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทัวเนีย

และ

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

เพื่อ

การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทัวเนียและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

มีความปรารถนาที่จะจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรใน
ส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับ ได้แก่
 - ก) ในกรณีของประเทศลิทัวเนีย
 - ภาษีกำไร
 - ภาษีเงินได้(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษิลิทัวเนีย")
 - ข) ในกรณีของประเทศไทย
 - ภาษีเงินได้
 - ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")
๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ โดยตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
- ก) คำว่า "ประเทศลี้ทัวเนีย" หมายถึง สาธารณรัฐลี้ทัวเนีย และเมื่อกล่าวถึงในแง่ภูมิศาสตร์ หมายถึง อาณาเขตของประเทศลี้ทัวเนีย และพื้นที่อื่นใดซึ่งสาธารณรัฐลี้ทัวเนียใช้สิทธิอธิปไตยหรือมีเขตอำนาจภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ
 - ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง อาณาเขตของราชอาณาจักรไทยรวมถึงน่านน้ำภายใน อาณาเขตทางทะเล และพื้นที่ในทะเล ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิอธิปไตย หรือมีเขตอำนาจ ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ
 - ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศลี้ทัวเนีย หรือประเทศไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัท และคณะบุคคลอื่นใดรวมถึงหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีอากรที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
 - จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
 - ช) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
 - (๑) บุคคลธรรมดาใดๆที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม ใดๆ หรือหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - ซ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยทางเรือหรืออากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีเมื่อเรือ หรืออากาศยาน ได้ดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

ณ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง

- (๑) ในกรณีของประเทศลิทัวเนีย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
- (๒) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของอนุสัญญาในเวลาใด ๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญา เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ในขณะนั้น ภายใต้กฎหมายของรัฐนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษีซึ่งอนุสัญญาใช้บังคับ สำหรับความหมายใดๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ของรัฐนั้นจะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึงบุคคลใดๆซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น มีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่จะจดทะเบียนจัดตั้ง สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และคำนี้ให้รวมถึงรัฐนั้น และส่วนราชการและองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มิให้รวมถึงบุคคลใดๆซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น ด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้น หรือมีทุนที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่ได้โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ หรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็น ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติเท่านั้น

ง) ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือไม่ได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน ในกรณีที่ไม่สามารถบรรลุข้อตกลงดังกล่าวเพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญา บุคคลนั้นจะไม่ได้รับสิทธิในการอ้างสิทธิประโยชน์ใดๆที่กำหนดโดยอนุสัญญานี้

ข้อ ๕
สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงโดยเฉพาะ
 - ก) สถานจัดการ
 - ข) สาขา
 - ค) สำนักงาน
 - ง) โรงงาน
 - จ) โรงช่าง และ
 - ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
๓. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ยังรวมถึง
 - ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบ หรือโครงการติดตั้งเฉพาะเมื่อที่ตั้งหรือโครงการนั้นดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาเกิน ๙ เดือน
 - ข) การให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่นที่จ้างโดยวิสาหกิจเพื่อวัตถุประสงค์เพื่อการให้บริการนั้นเฉพาะเมื่อกิจกรรมในลักษณะนั้นดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง (สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้อง) ในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาเดียว หรือหลายระยะเวลารวมกันเกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง
 - ค) กิจกรรมที่ดำเนินการนอกชายฝั่งในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจหรือการขุดเจาะพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวน้ำและทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้น ๆ ถ้ากิจกรรมเช่นนั้นดำเนินการเป็นระยะเวลาเดียว หรือหลายระยะเวลารวมกันเกิน ๓๐ วันภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง

๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆของข้อนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง
- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
 - ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ
 - ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
 - ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น
 - จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมอื่นใด ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
 - ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค ก) ถึง จ) รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ
๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ วรรค ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖ กระทำการในนามของวิสาหกิจ และมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมใดๆที่บุคคลนั้นกระทำเพื่อวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะที่กล่าวในวรรค ๔ ซึ่งถ้าได้กระทำโดยผ่านสถานธุรกิจประจำ สถานธุรกิจประจำนี้จะไม่ก่อให้เกิดสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น
๖. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิได้มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้น ได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามของวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

๗. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุม หรือถูกควบคุม โดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะ ผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็น สถานประกอบการถาวร ของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิต่างๆที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น สิทธิในสินทรัพย์ที่ได้โดยการสำรวจหรือการขุดเจาะพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวและทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้น ๆ รวมทั้งสิทธิในผลประโยชน์หรือประโยชน์ของสินทรัพย์นั้น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นด้วย
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น

๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกัน อย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะ มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษี โดยการปัน ส่วนกำไรอันเป็นประเพณีเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม วิธีการที่จะนำมาใช้นั้นจะต้องเป็นไปในลักษณะที่ผล อันเกิดขึ้นเป็นไปตามหลักการต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

๕. มิให้ถือว่ากำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวร นั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนด โดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

๗. ในกรณีกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้ บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บังคับแก่เงินได้หรือกำไรที่เกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้

- ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือ ร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการ พาณิชยหรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควร จะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้า เป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในกำไรของ วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และกำไรที่รวมเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐ แรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดการ ปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษานานหรือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

- ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีเจ้าของประโยชน์เป็นบริษัท (นอกเหนือจากหุ้นส่วน) ซึ่งถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อย ร้อยละ ๒๕ ของหุ้นในบริษัทที่จ่ายเงินปันผล
- ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนของกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้นหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้ อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในนิติบุคคลซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนของเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนั้นให้นำบทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนของเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมด หรือบางส่วนก็ตาม

๖. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นในอัตราไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของกำไรเท่านั้น

ข้อ ๑๑

ดอกเบีย

๑. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ธนาคารกลางหรือสถาบันการเงินใดๆ ที่รัฐบาลเป็นเจ้าของทั้งหมดได้รับและเป็นเจ้าของประโยชน์ จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. คำว่า "ดอกเบีย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มิได้มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น ค่าปรับเนื่องจากความล่าช้าในการจ่ายเงินไม่ถือเป็นดอกเบียตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้
๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ ๒ และ ๓ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับดอกเบียที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านั้นให้นำบทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี
๖. ดอกเบียให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบียไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบียนั้นเกิดขึ้น และดอกเบียนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบียเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการ ประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้ อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
๓. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งซอฟต์แวร์ फिल्म-ภาพยนตร์ และฟิล์ม หรือเทป และการกระทำอื่นเพื่อถอดแบบภาพหรือเสียงเพื่อการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการส่งผ่านโดยดาวเทียม สายเคเบิล ไฟเบอร์ออปติก (เส้นใยแก้วนำแสง) หรือเทคโนโลยีที่คล้ายคลึงกัน หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อขอสันทัดเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่ายนั้น เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําานั้น ในกรณีเช่นว่านั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๕. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิ และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําานั้น คำสิทธิเช่นว่านั้น ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําานั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิ เมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินสุทธิของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้ที่วิสาหกิจที่ดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่าย เรือ หรืออากาศยานเช่นว่านั้นที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยาน เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๔. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑ ๒ และ ๓ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนของบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรม อื่นๆ ที่เป็นอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่เป็นปกติวิสัยอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นนั้นเฉพาะเงินได้ที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาารวมกันเกิน ๑๘๓ วันภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกี่ยวข้องนั้น จะถือว่าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นและเงินได้ที่ผู้นั้นได้รับการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงข้างต้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น จะพึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖ ๑๘ และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงาน เช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - ก) ผู้รับได้อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง และ
 - ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
 - ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ นายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง
๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะสมาชิกในคณะกรรมการหรือคณะที่คล้ายคลึงใด ๆ ของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗
นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ ในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทย์ หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนของกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะเช่นนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมซึ่งกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้รับเงินอุดหนุนทั้งหมด หรือส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐดังกล่าว ในกรณีเช่นนั้น เงินได้ดังกล่าวจะเก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งนักแสดงหรือนักกีฬาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๗ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันสำหรับการจ้างแรงงานที่ผ่านมาแล้วที่ได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๗ เงินบำนาญ และค่าตอบแทนอื่นที่ได้จ่ายไม่ว่าจะเป็นการแบ่งจ่ายตามกำหนดเวลาหรือเป็นเงินก้อน ภายใต้กฎหมายประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

๑. ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญ ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญานั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น หากบริการนั้นเกิดขึ้นในรัฐนั้นและบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
 - (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
๒. ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้น โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญานั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕ ๑๖ ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐
นักศึกษา

การจ่ายเงินให้แก่นักศึกษา ผู้ฝึกหัด หรือผู้ได้รับการฝึกงานผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษา หรือฝึกอบรม ซึ่งผู้นั้นได้รับเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรมจะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าการจ่ายเงินนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งภายนอกรัฐนั้น

ข้อ ๒๑
เงินได้อื่น ๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่มีได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ไม่ว่าเกิดขึ้นที่ใด จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งได้นิยามไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้เช่นว่านั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่มีได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ และที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๒
การจัดภาษีซ้อน

๑. ในกรณีของประเทศลิทัวเนีย การเก็บภาษีซ้อนจะถูกจัดด้วยวิธีต่อไปนี้
ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศลิทัวเนียได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้อาจได้ชำระภาษี
ในประเทศไทย เว้นแต่จะมีบทบัญญัติอื่นที่เป็นคุณมากกว่าภายใต้กฎหมายภายในของ ประเทศไทย
ประเทศลิทัวเนียจะยอมให้หักออกจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงิน
ได้ที่จ่ายในประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม การหักเสนอนั้นไม่ว่าในกรณีใดจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีเงินได้ที่ได้คำนวณไว้ในประเทศ
ลิทัวเนียก่อนที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับเงินได้ที่อาจได้ชำระภาษีไว้ในประเทศไทย
แล้วแต่กรณี

๒. ในกรณีของประเทศไทย การเก็บภาษีซ้อนจะถูกจัดด้วยวิธีต่อไปนี้

ก) ภาษีที่ต้องชำระในประเทศลิทัวเนียในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรที่ได้รับในประเทศลิทัวเนีย
จะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีที่ต้องชำระในประเทศไทย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้หรือ
กำไรนั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระในประเทศลิทัวเนีย
ที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิต ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมกับรายการเงินได้
หรือกำไรเสนอนั้น

ข) ในกรณีของเงินปันผลที่ได้จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศลิทัวเนียไปให้กับบริษัท
ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมอย่างน้อยร้อยละ ๒๕
ของสิทธิออกเสียงในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล เครดิตจะต้องคำนึงถึง (นอกเหนือจากภาษี
ลิทัวเนียใดๆ ซึ่งยอมให้ถือเป็นเครดิตภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรค ก) ของวรรคนี้)
ภาษีลิทัวเนียที่ต้องชำระโดยบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรซึ่งได้จ่ายเงินปันผลเสนอนั้น

ข้อ ๒๓
การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑ บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้ซึ่งไม่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ
๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในอันที่จะต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งศาลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระ และการหักลดใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอากรอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๓. เว้นแต่ในกรณีที่มีบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อ ๙ วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายอื่นๆ ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดผลกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้นจะยอมให้หักภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน เสมือนว่าได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูก หรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๕. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๔

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่บุคคลหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่ หรือต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติในกรณีหากบุคคลผู้นั้นอยู่ภายใต้วรรค ๑ ของข้อ ๒๓ ทั้งนี้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐนั้น คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา ๓ ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่พอใจได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอากรอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ข้อตกลงใด ๆ ที่ได้บรรลุ จะนำมาใช้บังคับโดยไม่คำนึงถึงเงื่อนไขตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะพยายามแก้ไขความยุ่งยาก หรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใด ๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย

๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุความตกลงกันตามความหมายในวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ ๒๕
การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติ ตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ซึ่งเกี่ยวกับ ภาษีอากรที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาตราบเท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญา การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศดังกล่าวจะไม่ได้ถูกจำกัดโดยข้อ ๑ ข้อสนเทศใดที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญา รัฐ หนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะ เปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการ ประเมิน หรือการจัดเก็บ การบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ ภาษีอากรที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้น จะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความ มุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการ พิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๒. ไม่มีกรณีใดที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งให้ต้อง
 - ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหาร ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดทำได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำ สัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ ความลับทางวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศใดๆ ซึ่งการเปิดเผยดังกล่าว จะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน)

ข้อ ๒๖

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญาี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๗
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการโดยสมบูรณ์ตามขั้นตอนที่กำหนด โดยกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อทำให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่มีการแจ้งครั้งหลัง

๒. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ

ก) ในประเทศลิทัวเนีย

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรก
ของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆสำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีใดๆที่เริ่มต้น
ในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ข) ในประเทศไทย

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจาก
วันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และ

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆสำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบ
ระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปี
ปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๒๘
การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้จนกว่าจะมีการยกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกอนุสัญญาโดยแจ้งผ่านวิถีทางการทูตเป็นลายลักษณ์อักษร อย่างน้อยหกเดือน ก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิทินใดๆ

ในกรณีเช่นนี้อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

ก) ในประเทศลิทัวเนีย

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ และภาษีเก็บจากทุน สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีใดๆที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

ข) ในประเทศไทย

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก และ
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในอนุสัญญานี้
ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่.....เมื่อวันที่.....สองพัน..... ปีคริสต์ศักราช เป็นภาษาलिทั่วเนียบ
ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตัวบททั้งสามฉบับมีผลเท่าเทียมกัน ในกรณีที่มีการตีความแตกต่างกัน
ให้ถือว่า ตัวบทภาษาอังกฤษอยู่เหนือกว่า

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทั่วเนียบ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

บันทึกคำชี้แจง

บันทึกคำชี้แจง

ร่างอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทัวเนียและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ข้อ ๑

ขบข่ายด้านบุคคล

ใจความ อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาประเทศหนึ่งหรือทั้งสองประเทศ

คำชี้แจง ๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับผู้เสียภาษีที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาเท่านั้น เช่น บริษัท ก. จัดทะเบียนตามกฎหมายไทย มีสาขาในประเทศลิทัวเนีย สาขาของบริษัท ก. จะเสียภาษีในประเทศลิทัวเนียไม่เกินอัตราที่กำหนดในอนุสัญญา แต่ถ้าบริษัท ก. ซึ่งเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นในประเทศอื่นที่ไม่มีความตกลงหรืออนุสัญญากับประเทศลิทัวเนีย จะต้องเสียภาษีในประเทศลิทัวเนียตามอัตราปกติ ซึ่งอาจจะสูงกว่าอัตราตามอนุสัญญา

๒. ข้อนี้เป็นไปตามต้นแบบของอนุสัญญาซึ่งเสนอแนะโดยองค์การเพื่อความร่วมมือและพัฒนาการทางเศรษฐกิจ (โอ.อี.ซี.ดี.) รวมทั้งต้นแบบอนุสัญญาที่เสนอแนะโดยสหประชาชาติ เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาให้เจรจากับประเทศที่พัฒนาแล้วและตามแบบที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่น ๆ มาแล้ว

ข้อ ๒
ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

ใจความ ๑. ภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ ในกรณีของประเทศไทย ได้แก่ ภาษีเงินได้ ที่เก็บจากบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม ในกรณีของประเทศลิทัวเนีย ได้แก่ ภาษีเงินได้เก็บจากบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล

๒. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษีที่กล่าว มาข้างต้นที่อาจบังคับจัดเก็บภายหลังการลงนามในอนุสัญญานี้แล้ว

คำชี้แจง ๑. อนุสัญญานี้ใช้บังคับกับภาษีที่เก็บจากเงินได้ และมีลักษณะของบทบัญญัติเช่นเดียวกับที่ ปรากฏในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฉบับอื่น ๆ ที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศต่าง ๆ ถึงแม้ว่าชื่อของภาษีของประเทศคู่สัญญาจะเปลี่ยนไป แต่สาระสำคัญยังคงไว้คือเก็บจากเงินได้

๒. ภาษีที่กำหนดในอนุสัญญานี้ ไม่รวมถึงภาษีอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่กำหนดให้ ภาษีใดอยู่ในขอบข่าย ก็เพื่อที่จะให้ผู้เสียภาษีทราบว่าตนจะสามารถขอรับสิทธิได้เพียงใด

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

ใจความ ๑. คำต่างๆที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ คือ ประเทศไทย ประเทศลิทัวเนีย รัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง บุคคล บริษัท วิสาหกิจ ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง วิสาหกิจของรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษี คนชาติ การจราจรระหว่างประเทศ และเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ส่วนคำว่า ผู้มีถิ่นที่อยู่ สถานประกอบการถาวร เงินปันผล ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ นั้น ได้นิยามไว้แยกต่างหากในข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ และ ข้อ ๑๒ ตามลำดับ

๒. คำที่มีได้มีบทนิยามไว้ในอนุสัญญานี้ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายของแต่ละประเทศ

คำชี้แจง ๑. การให้คำนิยามไว้ก็เพื่อสะดวกต่อการถือปฏิบัติตามอนุสัญญา เพราะคำบางคำมีค่าแปลหรือความหมายแตกต่างกันในแต่ละประเทศ การบัญญัติคำนิยามไว้ ก็เพื่อป้องกันการแปลความตามภาษาท้องถิ่นผิดไปจากเจตนารมณ์ที่วางไว้ในอนุสัญญา

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ ไอ.อี.ซี.ดี. รวมทั้งต้นแบบอนุสัญญาที่เสนอแนะโดยสหประชาชาติ และเช่นเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาระบบอื่นๆ ที่ประเทศไทยได้ทำมาแล้ว

ข้อ ๔ ผู้มีถิ่นที่อยู่

ใจความ คำนิยาม "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" อนุสัญญานี้ได้กำหนดในหลักการว่าบุคคลใด ๆ มีถิ่นที่อยู่ที่ต้องเสียภาษีในประเทศนั้น ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสองประเทศ ให้ถือที่อยู่ถาวร ศูนย์กลางผลประโยชน์อันสำคัญ ที่อยู่นั้นเป็นปกติวิสัย สัญชาติ หรือการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศเป็นเกณฑ์ชี้ขาดตามลำดับ กรณีบริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสองประเทศ ก็ให้แก้ไขปัญหาโดยการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศเป็นเกณฑ์ชี้ขาด

คำชี้แจง ๑. การกำหนดถิ่นที่อยู่เพื่อการระงับการเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับการใช้อนุสัญญา เพราะบริษัทพหุชาติจะมีสถานที่ทำงานในหลาย ๆ ประเทศ เช่น มีสถานจัดการในประเทศไทย แต่มีการจดทะเบียนในอีกประเทศหนึ่ง และในขณะเดียวกันมีสาขาอยู่ในอีกหลาย ๆ ประเทศ เมื่อได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์การมีถิ่นที่อยู่ได้แล้ว บริษัทพหุชาติก็ย่อมจะมีถิ่นที่อยู่ได้ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงแห่งเดียว และจะเป็นการกำหนดว่าบริษัทนั้นๆ ควรมีสิทธิตามอนุสัญญาหรือไม่

๒. บริษัทพหุชาติในยุโรปอาจมีการก่อตั้งขึ้นในประเทศหนึ่ง แต่ไปมีสถานจัดการในประเทศลิทัวเนียหรือในประเทศไทย หากมีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้น อนุสัญญาจะกำหนดว่ามีถิ่นที่อยู่ในที่ใด ซึ่งตามกฎหมายเกณฑ์ของประเทศไทย บริษัทจะมีถิ่นที่อยู่ในไทยก็ต่อเมื่อจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในไทย ส่วนสาขาของนิติบุคคลต่างประเทศที่ตั้งอยู่ในไทยไม่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในไทย

๓. ข้อนี้เป็นบทกำหนดว่าบุคคลใดจะได้รับความคุ้มครองในฐานะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ก็จะได้รับ ความคุ้มครองในฐานะเช่นนั้น ส่วนบุคคลที่ตามกฎหมายภายในของประเทศ ทั้งสองต่างก็ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศทั้งสองแล้ว ก็จะพิจารณาเป็นชั้นๆ เพื่อให้บุคคลนั้นได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ในฐานะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงประเทศเดียวเท่านั้น

๔. ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และสหประชาชาติ

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

ใจความ ๑. คำนิยาม "สถานประกอบการถาวร" กำหนดลักษณะของสถานที่ประกอบธุรกิจ กิจกรรมประเภทต่างๆ และผู้แทนของวิสาหกิจ อันเป็นเหตุให้วิสาหกิจของประเทศหนึ่ง มีสถานประกอบการถาวรในอีกประเทศหนึ่ง

๒. สิ่งที่กำหนดให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรโดยเฉพาะ ได้แก่ สถานจัดการ สาขา สำนักงาน โรงงาน โรงช่าง เหมืองแร่ ป้อน้ำมันหรือก๊าซ เหมืองหิน การสำรวจหรือการแสวง ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง ประกอบหรือติดตั้ง ที่มีระยะเวลาเกิน ๑๘๓ วัน หรือการให้บริการรวมทั้งบริการให้คำปรึกษาที่มีระยะเวลาเกิน ๑๘๓ วัน และรวมถึงตัวบุคคลผู้กระทำการแทนในกิจกรรมบางอย่างที่กำหนดไว้

คำชี้แจง ๑. ข้อนี้เน้นว่ามีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะวิสาหกิจของประเทศหนึ่งจะเสียภาษีเงินได้จากกำไรที่เกิดขึ้นในอีกประเทศหนึ่งต่อเมื่อมีสถานประกอบการถาวรในประเทศหลัง อนุสัญญานี้ จึงได้พยายามที่จะบัญญัติลักษณะของการประกอบธุรกิจประเภทต่าง ๆ เพื่อจะได้จัดข้อถกเถียงในการจัดเก็บภาษีจากกำไรธุรกิจในแต่ละประเทศคู่สัญญา ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า สถานประกอบการถาวร แบ่งได้ ๓ ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ประเภททรัพย์สิน ประเภทกิจกรรมและประเภทตัวแทน

๒. หากบริษัทต่างประเทศที่ดำเนินธุรกิจและได้รับกำไรธุรกิจจากประเทศไทยโดยไม่เข้า ลักษณะการมีสถานประกอบการถาวรประเภทใดเลย จะได้รับยกเว้นภาษีจากกำไรดังกล่าว

ข้อ ๖
เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

ใจความ เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการทำป่าไม้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

คำชี้แจง ๑. ข้อนี้ตรงกับแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และสหประชาชาติ และเป็นไปตามแนวความตกลงหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ

๒. ถ้าหากบริษัทหนึ่งในประเทศไทยมีสถานที่ทำงานประเทศลิทัวเนีย และให้เช่าสำนักงานดังกล่าว ค่าเช่าที่เกิดขึ้น ประเทศลิทัวเนียเก็บภาษีได้ตามกฎหมายภายใน และเมื่อบริษัทไทยนำค่าเช่ามารวมเสียภาษีในประเทศไทยตามหลักกฎหมายของไทยแล้ว ประเทศไทยจะยอมให้นำภาษีลิทัวเนียที่เรียกเก็บจากค่าเช่าดังกล่าวมาเครดิตออกจากภาษีในประเทศไทย หลักการนี้จะใช้ในกรณีที่บริษัทลิทัวเนียมาให้เช่าสำนักงานในประเทศไทยด้วย

ข้อ ๗
กำไรธุรกิจ

ใจความ ๑. กำไรของวิสาหกิจของประเทศใด ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น ทั้งนี้ อีกประเทศหนึ่งจะเก็บภาษีได้ก็ต่อเมื่อวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในประเทศของตน และจะเก็บจากกำไรที่เป็นส่วนของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น

๒. เมื่อวิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกประเทศหนึ่งแล้ว ให้คำนวณกำไรอันเป็นส่วนหนึ่งของสถานประกอบการถาวรเสมือนหนึ่งวิสาหกิจนั้นกับสถานประกอบการ มีสถานภาพเป็นอิสระแยกต่างหากจากกัน

๓. การคำนวณกำไรของสถานประกอบการถาวรให้หักค่าใช้จ่ายโดยสมเหตุสมผล รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าค่าใช้จ่ายนั้นจะเกิดขึ้นในประเทศที่สถานประกอบการถาวรตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. ถ้ากำไรประกอบด้วยรายการเงินได้ที่แยกบัญชีไว้ในข้ออื่นของอนุสัญญานี้แล้ว ให้ถือบทบัญญัติของข้ออื่น ๆ นั้นเป็นเกณฑ์ในการเสียภาษี

คำชี้แจง ๑. ความของข้อนี้เป็นกฎเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้ในดินแดนของสถานประกอบการถาวรที่วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง

๒. ความข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้ทำไว้แล้วกับประเทศอื่น ๆ และตามแบบฉบับของสหประชาชาติ

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและอากาศยาน

ใจความ ๑. กิจการเดินอากาศยานระหว่างประเทศของประเทศหนึ่ง ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ในอีกประเทศหนึ่ง

๒. กิจการเดินเรือระหว่างประเทศของประเทศหนึ่ง จะต้องเสียภาษีเงินได้ในอีกประเทศหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะลดลงเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี

๓. บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้ได้กับกรณีที่มีการรวมกลุ่มธุรกิจทางเรือและอากาศยานระหว่างประเทศด้วย

คำชี้แจง ๑. กรณีบริษัทการบินไทยดำเนินการขนส่งทางอากาศไปยังประเทศลิทัวเนีย ถ้าไม่มีอนุสัญญา บริษัทการบินไทยจะต้องเสียภาษีเงินได้ให้ประเทศลิทัวเนียจำนวนหนึ่งทุก ๆ ปี แต่เมื่อมีอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว ก็จะได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีในส่วนนี้ และการขนส่งทางอากาศของสายการบินลิทัวเนีย ประเทศไทยก็จะให้การปฏิบัติในทำนองเดียวกัน

๒. สำหรับการขนส่งทางเรือ แต่ละประเทศตกลงให้ลดอัตราภาษีลงมากี่หนึ่ง

๓. ข้อนี้เป็นไปตามความตกลงหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่น ๆ

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ใจความ ในกรณีทีวิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีความสัมพันธ์อย่างไม้อิสระกับวิสาหกิจของอีกประเทศหนึ่ง ในลักษณะการเข้าไปจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนในวิสาหกิจของประเทศคู่สัญญาทั้งสอง เป็นผลให้กำไรของวิสาหกิจใดต่ำกว่าที่ควรจะเป็น (เช่น โดยการตั้งราคาทุนสินค้าให้สูงเกินปกติ) ให้ปรับปรุงกำไรเสียใหม่ให้ได้เท่ากับที่วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยอิสระควรจะได้ และเก็บภาษีจากกำไรตามที่ปรับปรุงใหม่แล้วนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ เพื่อป้องกันการหลบเลี่ยงภาษีของบริษัทพหุชาติในลักษณะการกำหนดราคาโอน (Transfer pricing)

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

ใจความ ๑. เงินปันผลที่บริษัทผู้จ่ายอยู่ในประเทศหนึ่ง และได้จ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ให้ประเทศผู้รับเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของตน อย่างไรก็ตาม ประเทศซึ่งบริษัทผู้จ่ายตั้งอยู่ก็มีสิทธิเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของตน แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๕ ของเงินปันผล กรณีที่บริษัทผู้รับเงินปันผล (นอกเหนือจากห้างหุ้นส่วน) ถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ ของหุ้นในบริษัทที่จ่ายเงินปันผล และร้อยละ ๑๐ ของเงินปันผลสำหรับกรณีอื่น ๆ วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทผู้จ่ายปันผลในส่วนของกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๒. ถ้าผู้รับเงินปันผลมีสถานประกอบการถาวรหรือให้บริการวิชาชีพอิสระผ่านฐานประกอบการประจำในประเทศที่จ่ายเงินปันผล และสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นเกี่ยวข้องกับการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผล ประเทศที่สถานประกอบการถาวรประจำหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่ อาจเรียกเก็บภาษีจากเงินปันผลได้ตามบทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แห่งอนุสัญญา

คำชี้แจง ๑. กฎหมายภายในปัจจุบันของประเทศไทยจัดเก็บภาษีจากเงินปันผลที่จ่ายให้กับบริษัทต่างประเทศในอัตราร้อยละ ๑๐ การกำหนดอัตรารภาษีไว้ในอนุสัญญาไม่เกินร้อยละ ๑๐ ก็เพื่อเป็นเพดานชั้นสูงไม่ให้มีการจัดเก็บภาษีสูงไปกว่านั้น แต่ถ้าผู้รับเงินปันผลเข้ามา มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในประเทศเดียวกับผู้จ่ายเงินปันผลจะต้องถูกเก็บภาษีจากรูานเงินได้หรือกำไรตามข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔

๒. การจำหน่ายเงินกำไรของสาขาไปให้สำนักงานใหญ่ในประเทศลิทัวเนียที่ประเทศไทยจัดเก็บภาษีอยู่ในอัตราร้อยละ ๑๐ ยังคงมีผลเช่นเดิม ไม่ได้รับผลกระทบจากอนุสัญญาข้อนี้ ทั้งนี้ เพื่อให้มีความเท่าเทียมในการระภาษีจากการลงทุนในรูปแบบต่างๆ ของบริษัทต่างประเทศ ไม่ว่าจะเข้ามาถือหุ้นในบริษัทไทย (บริษัทในเครือ) หรือเข้ามาเปิดสาขาของวิสาหกิจต่างประเทศโดยตรงในไทย

๓. ความข้อนี้ส่วนใหญ่มีลักษณะเช่นเดียวกับบทบัญญัติในความตกลงหรืออนุสัญญาที่ไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๑๐

ดอกเบี๋ย

ใจความ ๑. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง และได้จ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่งประเทศหลังเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้

๒. อย่างไรก็ตามประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยยังคงเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้ตามกฎหมายของตน แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น

๓. ประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ย จะต้องยกเว้นภาษีจากดอกเบี๋ยนั้น ถ้าเป็นดอกเบี๋ยที่จ่ายให้แก่รัฐบาลของอีกประเทศหนึ่ง

๔. ถ้าผู้รับดอกเบี๋ยมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ย ประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยอาจเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้ตามบทบัญญัติข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ แห่งอนุสัญญานี้

คำชี้แจง อัตราภาษีที่จัดเก็บจากการจ่ายดอกเบี้ยไปต่างประเทศ กฎหมายไทยกำหนดไว้ในอัตรา ร้อยละ ๑๕ อนุสัญญาให้ลดอัตราลงมาร้อยละ ๑๐ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุน ระหว่างประเทศ แต่ถ้าผู้รับดอกเบี้ยมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในประเทศ ผู้จ่ายจะต้องเสียภาษีจากฐานเงินได้หรือกำไรตามข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

ใจความ ๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังเก็บภาษีได้

๒. ประเทศที่มีการจ่ายค่าสิทธิอาจเก็บภาษีจากค่าสิทธิได้ด้วย ถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่งให้เก็บภาษีได้ในอัตราไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น

๓. ค่าสิทธิที่จ่ายจากประเทศหนึ่งให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่งโดยที่ผู้รับมีสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธินั้นในประเทศแรก ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔

คำชี้แจง ๑. อัตราภาษีที่เก็บจากค่าสิทธิที่จ่ายให้ผู้รับในต่างประเทศตามกฎหมายภายในของไทย กำหนดไว้ร้อยละ ๑๕ การกำหนดลดอัตราสำหรับการจ่ายค่าสิทธิก็เพื่อจูงใจให้มีการนำเทคโนโลยีที่มีความสำคัญๆ มาถ่ายทอดให้แก่ประเทศไทยเพื่อใช้ในการพัฒนาประเทศ แต่ถ้าผู้รับค่าสิทธิมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำอยู่ในประเทศผู้จ่าย จะต้องเสียภาษีจากฐานเงินได้ หรือกำไรตามข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และตามแบบฉบับ โอ.อี.ซี.ดี. และสหประชาชาติ

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

- ใจความ** ๑. ผลได้จากกรจําหนายอสังหาริมทรัพย์อาจเก็บภาษีได้ในประเทศที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. ผลได้จากกรจําหนายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในธุรกิจของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำของผู้ให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระซึ่งตั้งอยู่ในประเทศใด ประเทศนั้นอาจเก็บภาษีได้
๓. ผลได้จากกรจําหนายเรือหรืออากาศยานและสังหาริมทรัพย์บรรดาที่เกี่ยวข้องกับการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่เป็นถิ่นที่อยู่ของผู้จําหนายเท่านั้น
๔. ผลได้จากกรจําหนายทรัพย์สินอื่นนอกจากที่กล่าวมาข้างต้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศถิ่นที่อยู่ของผู้จําหนายเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ประเทศแหล่งเงินได้ยังคงมีสิทธิเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากการขายหุ้นหรือหลักทรัพย์ที่มีมูลค่าส่วนใหญ่เป็นอสังหาริมทรัพย์

คำชี้แจง บทบัญญัติของข้อนี้มีสาระสำคัญส่วนใหญ่เช่นเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยได้เจรจาไว้กับประเทศต่างๆ มาแล้ว และตามแบบฉบับสหประชาชาติ

ข้อ ๑๔
บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

ใจความ บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่ง หากได้รับเงินได้จากการบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมอิสระ ให้เก็บภาษีได้ในประเทศนั้น อย่างไรก็ตาม ประเทศหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนด

คำชี้แจง บทบัญญัติของข้อนี้มีลักษณะการใช้บังคับเช่นเดียวกับอนุสัญญาหรือความตกลงที่เคยทำไว้กับประเทศอื่น ๆ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะยกเว้นภาษีให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งที่มีเงินได้เกิดขึ้นในอีกประเทศหนึ่ง ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดไว้

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

ใจความ ๑. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆ อันคล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับจากการจ้างงานในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังสามารถเรียกเก็บภาษีได้ เว้นแต่เข้าเงื่อนไขต่อไปนี้ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศแรกเท่านั้น

(ก) ผู้รับอยู่ในประเทศหลังเป็นระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นไม่ได้จ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหลัง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในประเทศหลัง

๒. ค่าตอบแทนจากการทำงานเป็นลูกเรือในเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจของประเทศหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในประเทศนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อยกเว้นภาษีแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาที่นายจ้างส่งเข้ามา อยู่ในอีกประเทศหนึ่งเพียงชั่วคราวเพื่อทำงานนั้น ถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้แล้ว ประเทศแหล่งเงินได้จึงจะยกเว้นภาษีให้

ข้อ ๑๖

คำปวยการของกรรมการ

ใจความ คำปวยการของกรรมการซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับจากบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังมีสิทธิเก็บภาษีได้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแบบฉบับของ โอ.อี.ซี.ดี และสนพระราชชาติ และตามที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

ใจความ ๑. เงินได้ของนักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิหุย หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา ให้เก็บภาษีได้ในประเทศที่มีการแสดง

๒. ในกรณีทีเงินได้ันเกิดจากการแสดงของนักแสดง หรือนักกีฬาสาธารณะเกิดขึ้นกับผู้อื่น มิใช่กับตัวผู้แสดงหรือนักกีฬาเอง เงินได้นั้นให้เก็บภาษีได้ในประเทศที่มีการแสดง โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕

๓. เงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งจากกิจกรรมในอีกประเทศหนึ่งตาม ๑. และ ๒. จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกประเทศหนึ่ง หากกิจกรรมดังกล่าวได้รับการสนับสนุนโดยกองทุนสาธารณะ

คำชี้แจง ๑. ผลแห่งข้อนี้ทำให้นักแสดงและนักกีฬาของประเทศหนึ่งทีไปแสดงในอีกประเทศหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่ประเทศหลัง แม้ว่าจะอยู่ในประเทศหลังไม่ถึง ๑๘๓ วัน

๒. ผลอีกประการหนึ่งของข้อนี้ได้แก่ การจัดการมหรสพ หรือการจัดให้มีการแสดงของนักแสดงและนักกีฬา ต้องเสียภาษีในประเทศที่มีการแสดงด้วย แม้ว่าจะไม่มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในประเทศที่มีการแสดงตามนัยทีกล่าวในข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญและเงินปี

ใจความ เงินบำนาญและเงินปีที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่งและได้จ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในอีกประเทศหนึ่งนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆ มาแล้ว (แต่ประเทศถิ่นที่อยู่ ต้องทำหน้าที่ขจัดภาษีซ้อนให้)

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

ใจความ ๑. ค่าตอบแทนนอกจากเงินบำนาญที่รัฐบาลหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของประเทศ จ่ายให้แก่บุคคลธรรมดาเกี่ยวกับงานบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะเก็บภาษีได้ เฉพาะในประเทศนั้น

อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศซึ่งการให้บริการเกิดขึ้น หากผู้ให้บริการนั้นเป็นบุคคลธรรมดาที่เป็นคนชาติและมีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น หรือการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ของผู้ให้บริการนั้นมีได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพียงมุ่งประสงค์เพื่อให้บริการนั้นเท่านั้น

๒. ถ้าเป็นการจ่ายค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่เกี่ยวกับธุรกิจใดๆ ที่ดำเนินการ โดยรัฐบาลของประเทศหนึ่งให้ใช้ข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ บังคับ

คำชี้แจง ข้อนี้ต้องการจะให้ประเทศผู้จ่ายเงินได้เป็นผู้เก็บภาษีแต่ประเทศเดียวเท่านั้น โดยมี ข้อยกเว้นบางประการ และถ้าเป็นเงินที่รัฐบาลจ่ายเกี่ยวกับธุรกิจ เงินได้นั้นอยู่ในบังคับเช่นเดียวกับ เงินได้ที่เอกชนจ่าย อย่างไรก็ตาม อนุสัญญายังคงสงวนสิทธิให้ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ยังคงมีสิทธิจัดเก็บ ภาษีได้แต่เพียงฝ่ายเดียวจากผู้มีถิ่นที่อยู่และคนชาติของประเทศตน ซึ่งเป็นไปตามแนวที่ประเทศไทย ได้ตกลงไว้กับประเทศอื่นๆ

ข้อ ๒๐
นักศึกษา

ใจความ เงินที่จ่ายให้นักศึกษา ผู้ฝึกงานหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจ ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่ง ก่อนที่จะมาเยือนอีกประเทศหนึ่งและอยู่เพียงเพื่อศึกษาหรือฝึกอบรม จะได้รับยกเว้นภาษีในประเทศนั้น หากเงินที่ได้รับนั้นได้รับจากแหล่งภายนอกประเทศที่มีการศึกษาหรือการฝึกอบรมนั้น หรือเป็นเงินทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัล

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๑
เงินได้อื่นๆ

ใจความ รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่เงินได้เกิดขึ้น เว้นแต่บุคคลนั้นดำเนินธุรกิจไปอีกประเทศหนึ่ง ให้อีกประเทศหนึ่งยังคงมีสิทธิในการจัดเก็บภาษีจากเงินได้นั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแบบฉบับของสหประชาชาติ และแนวทางที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๒
การจัดการเก็บภาษีซ้อน

ใจความ เมื่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับเงินได้จากอีกประเทศหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ผู้นั้นถูกเก็บภาษี ในทั้งสองประเทศ ประเทศแรกที่เป็นประเทศถิ่นที่อยู่ต้องจัดการเก็บภาษีซ้อนโดยยอมให้นำภาษีที่เสียไว้ในประเทศแหล่งเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้นั้นมาหักออกจากภาษีที่คำนวณได้ในจำนวนเท่ากับ ภาษีที่จ่ายในประเทศแหล่งเงินได้ อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้น จะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีของประเทศถิ่นที่อยู่ที่ยื่นไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าว

คำชี้แจง ๑.บรรดากฎหมายภาษีอากรในประเทศไทย ยังมีผลใช้บังคับจัดเก็บภาษีได้เต็มที่ หากไม่ขัดกับอนุสัญญานี้หรือหากใช้แล้วเป็นคุณแก่ผู้เสียภาษียิ่งกว่าอนุสัญญานี้

๒. เงินได้ที่กำหนดให้สิทธิประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้จัดเก็บภาษีได้แต่ฝ่ายเดียว เช่น เงินได้จากการทำงานของลูกจ้างในประเทศนั้น ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่จะยกเว้นให้ จึงไม่ต้องมีการจัดการซ้ำซ้อนของภาษี เพราะการซ้ำซ้อนของภาษีไม่เกิดขึ้น

๓. เงินได้ที่ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่เก็บได้แต่ฝ่ายเดียว เช่น เงินได้จากการขนส่ง โดยทางอากาศยานระหว่างประเทศ ประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้ให้การยกเว้น จึงไม่ต้องมีการจัดการซ้ำซ้อนของภาษีเพราะการซ้ำซ้อนของภาษีไม่เกิดขึ้น

๔. ในกรณีที่ทั้งสองประเทศมีสิทธิจัดเก็บภาษีจากเงินได้ประเภทใดประเภทหนึ่ง เช่น เงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิ ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ของผู้รับเงินได้จะบริหารจัดการซ้ำซ้อนของภาษีด้วยวิธีเครดิตธรรมดา เช่น บริษัทไทย ได้รับค่าสิทธิจากประเทศลิทัวเนีย ๑๐๐,๐๐๐ บาท ประเทศลิทัวเนียเก็บภาษีไว้ ๑๕,๐๐๐ บาท ประเทศไทยในฐานะประเทศผู้เป็นเจ้าของถิ่นที่อยู่ของบริษัทนั้นจะต้องจัดภาษีไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

จำนวนเครดิตที่ยอมให้

$$= \frac{\text{เงินได้ประเภทค่าสิทธิ (จากประเทศลิทัวเนีย)}}{\text{เงินได้ทุกประเภท(ที่ได้ทั้งในและนอกประเทศ)}} \times \text{ภาระภาษีทั้งสิ้นที่ชำระตามกฎหมายไทย}$$

สมมุติว่าเงินได้จากการประกอบกิจการทั้งสิ้นในประเทศ และจากต่างประเทศของบริษัทนี้

$$= ๑,๐๐๐,๐๐๐ \text{ บาท อัตราภาษีไทย } ๓๐\% \text{ ภาระภาษี } = ๓๐๐,๐๐๐ \text{ บาท}$$

$$\text{จำนวนเครดิตที่ยอมให้} = \frac{๑๐๐,๐๐๐}{๑,๐๐๐,๐๐๐} \times ๓๐๐,๐๐๐$$

$$= ๓๐,๐๐๐ \text{ บาท}$$

ดังนั้น จำนวนภาษีที่ประเทศไทยจะยอมให้ถือเป็นเครดิตตามตัวอย่างนี้ คือ ๑๕,๐๐๐ บาท

สรุปความได้ว่า ประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้ยังคงเก็บภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศของตน และประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ของผู้มีเงินได้จะยอมให้มีการเครดิตภาษีเท่ากับจำนวนภาษีที่เสียไป แต่อย่างไรก็ตาม การให้เครดิตเช่นว่านั้นต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกัน

ข้อ ๒๓
การไม่เลือกปฏิบัติ

ใจความ ๑. คนชาติและสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจของประเทศหนึ่ง จะต้องได้รับการปฏิบัติในทางภาษีอากร โดยไม่เสียเปรียบกว่าคนชาติและวิสาหกิจของประเทศหลังในภาวะการณ์เช่นเดียวกัน

๒. วิสาหกิจของประเทศหนึ่ง เมื่อถูกควบคุมหรือเป็นเจ้าของโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับโดยประเทศแรกให้เสียภาษีใดๆ ที่เป็นภาระหนักกว่าหรือนอกเหนือไปกว่าที่วิสาหกิจอื่นๆ (ที่คล้ายคลึงกัน) ในประเทศแรกถูกกำหนดให้ชำระ

คำชี้แจง ๑. เพื่อให้ประเทศคู่สัญญาปฏิบัติต่อคนชาติ และสถานประกอบการถาวรของอีกประเทศอย่างเท่าเทียมกัน

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนว โอ.อี.ซี.ดี. และสหประชาชาติ และตามที่ประเทศไทยได้ตกลงไว้กับประเทศอื่น

ข้อ ๒๔
วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

ใจความ ๑. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในแต่ละประเทศอาจยื่นเรื่องราวต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมายในกรณีของประเทศไทย) ในเมื่อพิจารณาเห็นว่าประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือทั้งสองประเทศปฏิบัติขัดกับอนุสัญญา การยื่นคำร้องจะต้องยื่นภายในเวลาสามปี นับจากเวลาที่ได้รับแจ้งว่าได้มีการปฏิบัติโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

๒. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศทั้งสองอาจทำความตกลงเพื่อแก้ไขปัญหาหรือข้อสงสัยใดๆ ตามอนุสัญญานี้ได้ และอาจหารือกันเพื่อขจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๕
การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

ใจความ ๑. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติ ตามอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายของประเทศคู่สัญญา โดยให้ถือเป็นความลับ ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดกับ กฎหมาย หรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของประเทศของตน

๒. การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ จะต้องไม่เป็นการบังคับให้ประเทศใดประเทศหนึ่งเปิดเผย ความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม วิชาชีพ กรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ที่เปิดเผยแล้วขัดต่อนโยบายของรัฐ

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และสหประชาชาติ และตามแนวที่ประเทศไทยได้เคย ตกลงไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๖
ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ใจความ อนุสัญญานี้จะไม่กระทบกระเทือนถึงเอกสิทธิ์ทางการระงับการซึ่งผู้แทนทางการทูต และเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลของประเทศคู่สัญญามีอยู่ตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามความตกลง พิเศษทั้งหลาย

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และสหประชาชาติ และตามที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับ ประเทศอื่นๆ มาแล้ว โดยอาศัยพื้นฐานจากหลักแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อ ๒๗
การเริ่มใช้บังคับ

ใจความ อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อประเทศคู่สัญญาได้มีหนังสือแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามกฎหมายภายในของตนเพื่อให้อนุสัญญามีผลบังคับใช้เรียบร้อยแล้ว โดยผ่านช่องทางทางทูต

(ก) ในประเทศไทย

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จะมีผลกับจำนวนเงินที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ
๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้อื่นๆ จะมีผลกับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ และ

(ข) ในประเทศลิทัวเนีย

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จะมีผลกับจำนวนเงินที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้
๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้อื่นๆ จะมีผลกับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นข้อตกลงของทั้งสองฝ่ายที่จะให้อนุสัญญามีผลใช้บังคับเมื่อใด ซึ่งความตกลงหรืออนุสัญญาแต่ละฉบับ จะมีระยะเวลาของการเริ่มต้นใช้บังคับไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและกฎหมายของประเทศคู่สัญญา แต่ในหลักการจะต้องให้มีผลในปีภาษีถัดจากปีที่มีผลบังคับ เพื่อไม่ให้กรมสรรพากรต้องคืนภาษีที่เก็บไว้เต็มที่ตามกฎหมายภายใน

ข้อ ๒๘
การเลิกใช้

ใจความ ๑. ประเทศคู่สัญญาอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ ภายหลังจากได้ใช้อนุสัญญามาแล้วอย่างน้อย ๕ ปี โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นหนังสือโดยทางการทูตไม่ช้ากว่าวันที่ ๓๐ ของเดือนมิถุนายนในปีปฏิทินใด ๆ

(ก) ในประเทศไทย

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จะมีผลกับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ
๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้อื่นๆ จะมีผลกับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ และ

(ข) ในประเทศลิทัวเนีย

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จะมีผลกับจำนวนเงินที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากวันที่มีการแจ้งการยกเลิก
๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้อื่นๆ จะมีผลกับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากวันที่มีการแจ้งการยกเลิก

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยทำไว้กับประเทศอื่นๆ

พิธีสาร

ในการลงนามในอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐลิทัวเนีย และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ผู้ลงนามได้ตกลงว่า บทบัญญัติต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

๑. อ้างถึงข้อ ๖

เป็นที่เข้าใจกันว่า ในกรณีที่ความเป็นเจ้าของหุ้น หรือสิทธิอื่น ๆ ในนิติบุคคลให้สิทธิแก่ผู้เป็นเจ้าของ ในการใช้อสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ เงินได้จากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้รูปแบบอื่นใดของ สิทธิในการใช้นั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่

๒. อ้างถึงข้อ ๖ และข้อ ๑๓

เป็นที่เข้าใจกันว่าเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อ ๖ และข้อ ๑๓ สิทธิเลือกซื้อขายหรือสิทธิที่มีลักษณะ คล้ายคลึงกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอสังหาริมทรัพย์ให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

๓. อ้างถึงวรรค ๓ ของข้อ ๖

เป็นที่เข้าใจกันว่าวรรค ๑ ของข้อ ๖ จะใช้บังคับด้วยกับเงินได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์

๔. อ้างถึงวรรค ๓ ของข้อ ๗

ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร เป็นที่เข้าใจกันว่าค่าใช้จ่ายที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะยอมให้หักได้นั้น รวมเฉพาะค่าใช้จ่ายที่ยอมให้หักได้ภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น การบังคับใช้บทบัญญัติของกฎหมายภายในจะเป็นไปตามหลักการต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในวรรคนี้

๕. อ้างถึงวรรค ๒ ๓ และ ๔ ของข้อ ๗

ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศลิทัวเนียไม่เสียภาษีอากรในประเทศไทยโดยอาศัยมูลฐานแห่ง กำไรสุทธิที่แท้จริงของสถานประกอบการถาวรในประเทศไทย ไม่มีบทบัญญัติใดในวรรคดังกล่าว จะตัดขวางประเทศไทยจากการกำหนดกำไรอันพึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น โดยอาศัยมูล ฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของสถานประกอบการถาวรนั้น ทั้งนี้ ผลของการกำหนดกำไรนั้นจะเป็นไปตามหลักการต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อดังกล่าว

